

Yeniden Kavuştum Kendime

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Ocak 2023

Düşlerin mavisinde kızıldan bir tanrı adeta ufkun neşrinde yasını tutan bir canlı gibi böğründe acılar ve yüreği hallaç gibi dağıtan duygular.

Bir infilaksa sözcükler iklimlerden elbiseler dikiyorum yorgunluğumun kıyısına vuran yosun renginde düşler örüyorum aşka her hatim indirdiğimde haşmetli bir rüzgardır ruhumdaki coğrafyayı darmadağın eden.

Müdevimi olsam ne ki ömrün...

Ya da muadili ıssızlığın...

Ben ki: esaretinde yalnızlığın perçemlerine ekliyorum sırların, sıra sıra şiirler ve masallar yazıyorum yüreğimin tarhında dans eden bir tanrıyı oynuyorum şehla hüznümde şüheda yüreğimde kılı kırk yarıp kırkıyorum acılarımı.

Bozguna uğrasam ne ki hayatta ve işte bozuntuya mahal vermeden bazen ıslıklandığım genelde mutluluğu ıskaladığım kadar rotamdan da şaşmıyorum.

Renkler hâsıl olan göğün sarmalında.

Dikiş tutturamadığım ne varsa dün ve işte yenik düştüğüm cephelerin acısını çıkarıyorum çatallaşan sesinde yalnızlığın tok sesi ile kalemin düşüyorum yollara bir bir ve kendimden geçtiğim zamanları gömüp de derine kucaklıyorum kendimi...

Bundan daha birkaç ay öncesinde kendimsiz bir dünya özlemi beslerken hayata kendimle münazara ettiğim şu son on yılın da bitiminde coşkuyla kucaklıyorum kendimi.

Mevcudiyetim.

Muhafaza ettiğim duygularım.

Emek verdiğim.

Alın terim.

Yanlışlarım.

Yanlışların tüm doğruları götürdüğü ve de eksi hanesinde iken hayatın devasa bir artı peyda oluyor iklim sermişken kilimi yere ben tekerlemeler mırıldanıp üzerinde yürüyorum kırmızı halının.

Bakaya kalan bir sözcük misal.

Tohum ekip da süremediğim tarlam.

Ah, ruhum ah...

Nadasa aldığım iç dünyam.

Bazen bir nesir bazen bir şiir bazen bir hikâye bazen bir roman yazmanın bende yarattığı inanılmaz duygular ve geçmeyen şaşkınlığım ve ansızın hâsıl olan sızımdan sızıp da yürek sesimin de iz düşümü ile bir ömürlük ne varsa biriktirdiğim ve işte defalarca infilak edip de kendimi inanılmaz sevip kucakladığım ve kabullendiğim.

Mısralar sökün eden ama yetmeyen...

Hikâyeler yazdığım ve eksilmeyen hayallerim.

Zıtladığım yine kendim ve kendimi kendimden kovduğum.
Kimlik savaşımı sonlandırıp içimdeki cenneti hayata geçirdiğim.
Saçımdaya başlayıp ruhuma eriştiğim ve oradan çıkıp alt bilincime seslendiğim yetmedi sevgi ile eşleşen sair duygunun da infilakı neticesinde sözlendiğim hayallerim ve sevdiğim insanlar ve alametifarikası yılların hazır ol da geçen ömrüm ve ruhumdaki kısaç...
Sevilmek için sevmediğim iken aşikâr.
Ve gözlemediğim kadar nefreti ruhunda yaşatanların rüzgârında savrulduğumun ertesi işte bir yüreğin bir hayatın sayısız güncesinin ertesinde özetini sunduğum duyguların kâh güftesi kâh bestesi...
İçtimada.
Menzilde.
Meali ölüm meali hüznün meali umut olan duygu birikintileri ve her bastığımda yere baskın dış sesi duymazdan gelip kendimi çok sevebilmenin neticesi.
Bir günde.
Bir anda.
Bir saniyede.
Bir sekantta.
Bir avazda ve de...
Ansızın doğan güneşin içimdeki yerleşkesi ve isyanın sonlandığı affın çoğaldığı özürümün kabul gördüğü ve yalnızlığımı kabullendiğim kadar bir olmak birlik olmak adına da bir ömür mücadele vermişken baş göz ettiğim mutluluk ve umut.
Bir duvaksa tenimde salınan.
Bir dua iken yürekte fıskıran.
Bir beyan ise yazılı her cümle.
Ve beratı hüznün ve miracı dünün ve şüheda mazinin izinde saklı gizi tembihlerken Huda.
Aşkın evreleri.
Devre arası verdiğim gece nöbetleri sonlanırken.
Islıklandığım kadar ıskalasam da kendimi...
Her rengin asılı olduğu kubbede varsın bir yıldız olayım varsın varsıl bir kelam olayım varsın çiçek kimliğimle açıp da defalarca solayım.
Bir örtü iken üstüme örtülesi.
Bir örüntü iken kalemin kanaviçesi.
Bir zaafsa aşk.
Bir nida ise hüznün.
Bir yankı ise iç sesim.
Yârim ve yarenim ve sevdam ve müşkülüm...
Azat edilesi bir iklim işte içimde seken ve ulaşamadığım uzak ülkeleri kolaylıkla bir anda tavaf edebildiğim...
Araf'ta kaldığım bir ömrün vardiyası nihayetlenip de emekli olduğum huzursuzluk ve mutsuzluk iken nüansı kulağımı çınlattığı kadar da Sağır Sultanın duyduğu.

Ve işte hayaller fora.

Ve işte ruhum dorukta

Bir veryansın sonlanan ve vedası mevsimin bense bana tuzak ve uzak iken kendimle olan yakınlaşmamda Rabbim iken tek tanık ve şahitliklerinde meleklerin huşu içerisinde varlığını her zerresiyle kabullendiğim artık tek gerçeğim benim.

Çok uzun zaman sonrası kendimi yeniden sevebilmek elbet bir mucize ve de tevafuk ve inancımın devasa boyutunda artık kendime de içerlemezken içime çekiyorum kendimi tek nefeste ve yazdığım milyonlarca cümlenin de hediyesi iken evrenden bana ulaşan.

Tek gerçeğim an itibari ile kendimi soluksuz kabullenip severken.

Geç addedilse de geçen süre demem o ki:

Rabbime şükürler olsun ki: yeniden kavuştum kendime ve içimdeki yetime üstelik tek suç arz etmeden asla da pişmanlık duymadan dünümde ne varsa ve andaki mevcudiyetim ile yarınları kucaklamak harika bir duygu eşlik eden kendime duyduğum sevgi, saygı ve inancın da anbean büyüdüğü...